పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టె

-58-

రాజుగారి పాలెస్

కువైటు పట్టణానికి కాస్త దూరంలో అరేబియా సముద్రపు ఒడ్డున పదెకరాల స్థలంలో కట్టబడి వుంది ఆ రాజ భవనం. పరిపాలనతోనూ, రాజకీయ వ్యవహారాలతోనూ అలసిపోయినప్పుడు కువైటు రాజుగారు అక్కడికి వచ్చి విడిది చేసే విశ్రాంతి భవనం అది. ఒక విధంగా చెప్పాలంటే అది విశ్రాంతి భవనమే కాదు. అన్ని రకాల సదుపాయాలతోనూ హంగులతోనూ ఆడంబరంగా నిర్మించబడిన విలాస భవనం కూడా.

తన ఒత్తిడిని అలసటను మరిచిపోవడానికి నెలకో, రెండు నెలలకో ఒకసారి వచ్చి మూడు నాలుగురోజులు అక్కడ వుండి తనకు నచ్చిన విధంగా గడిపి తిరిగి పట్టణంలో వున్న తన ప్యాలెస్‌కి పోతుంటాడాయన. రాజుగారు అన్ని రోజులూ అక్కడ లేకపోయినా ఆయన ప్రతిరోజూ అక్కడ వున్నట్లుగానే భావించి అన్ని పనులూ యధావిధిగా శ్రద్ధగా భయంతో చేసుకుని పోతుంటారు అక్కడి పనివారు.

వంటశాల, వ్యాయామశాల, ఆటస్థలం, చుట్టూ వున్నతోట అన్నీ కూడా అన్నివేళల్లోనూ అందంగా, క్రమంగా శుభ్రంగా వుంచుతారు. ఇక రాజుగారు అక్కడ నాలుగురోజులు వుండటానికి వస్తున్నారు అని తెలియగానే నాలుగురోజుల ముందే సందడి మొదలవుతుంది. ప్రత్యేక అలంకరణతో పర్యవేక్షణతో ఆ భవనం కళకళలాడిపోతుంటుంది.

అత్యంత సంపన్న దేశమైన కువైట్ రాజుకు ఏమి కొదువ? నీటి జల నిరంతరం భూమిలోనుండి ఉబికి వస్తున్నట్లుగా పెట్రోలు ఆ ఎడారి నేలలోనుండి నిరంతరం పైకి వచ్చి దినార్లను క్రుమ్మరిస్తుంటే రాజేకాదు అక్కడి ప్రజలు కూడా విలాసవంతమైన జీవితానికి అలవాటు పడినవారే. రాజుగారి విశ్రాంతి భవనం కాబట్టి అక్కడ కాపలా భద్రత కూడా చాలా పటిష్టంగా ఏర్పరచబడివుంటాయి. అనుమతి లేకుండా సరైన కారణం లేకుండా ఎవరూ ఆ భవనపు దరిదాపుల్లోకి కూడా రాలేరు. దాదాపు వందమంది అక్కడేవుండి పనిచేసేవారు మరోవందమంది రోజూ బయటనుండి వచ్చి ఆఫీసు పనులు చూసి తిరిగివెళ్ళేవాళ్ళు వున్నారు. బయటనుండి ప్రతిరోజూ వచ్చిపోయే ఉద్యోగులను ఏ భేదమూ లేకుండా కాపలావాళ్ళు క్షుణ్ణంగా తనిఖీ చేస్తుంటారు. వారి సామాగ్రిని, హ్యాండ్ బాగులను మొబైల్ ఫోన్లను స్వాధీనం చేసుకుని బయట గదిలోనే భద్రపరుస్తారు. అవసరమైనంతవరకే విధిలో భాగంగా వారి సామానును లోపలికి తీసుకెళ్ళటానికి అనుమతిస్తారు. అలాగే ప్యాలెస్‌లో పని ముగించుకుని బయటికి వెళ్ళేవారిని ఎయిర్‌పోర్టులో కంటే ఎక్కువగా తడిమి మరీ పరిశీలించి చూసి ఏమీలేవని నిర్ధారణ చేసుకుని బయటకి పంపిస్తారు. ఈ తనిఖీలు అన్నీ ముగించుకుని, సంతకాలు చేసి అన్నీ యధావిధిగా సర్దుకుని లోపలికి రావడానికే అర్ధగంట గడిచిపోతుంది.

సుశిక్షితులైన, బలిష్టమైన, కాపలావాళ్ళు భవనపు ద్వారం దగ్గర కాపలాకొరకు, తనిఖీల కొరకు నియమించబడతారు. బయటినుండే కాదు ఆ భవనంలోపలినుండి కూడా ఒక్క పూచికపుల్లను కూడా తీసుకుని పోకుండా కట్టుదిట్టమైన కాపలా అక్కడ వుంది. మరి రాజమహల్ అన్నాక ఎంతో విలువైన వస్తువులు అక్కడ వుంటాయి కదా.

పనివారు ఏ కాస్త అశ్రద్ధ చూపించినా పనిలో అలక్ష్యం చేసినా వెంటనే వారు పనిలోనుండి తొలిగించబడతారు. ఇక పొరపాట్లు తప్పులు చేస్తేవారి శిక్షల గురించి చెప్పనవసరంలేదు.

జీతాలు ఎక్కువగా వుంటాయని, హోదా వుంటుందని పనులు చేయటానికి ఆశపడతారు కానీ ప్రతిదినం వారి జీవితం కత్తిమీద సాముచేయడం లాంటిదే విధుల్లో భాగంగా చిన్నపొరపాటు జరిగినా పెద్ద శిక్షకు లోనవ్వాలి అనే విషయం అక్కడ పనిచేసే వారందరికీ బాగా తెలుసు. వీటన్నింటికీ సిద్ధపడే వస్తారు వీళ్ళు. పనిలో చేరే ముందే కాంట్రాక్టు పేపర్లపై అన్ని విషయాలు తెలియజేయబడతాయి. వాటిని చదివి ఆ నిబంధనలన్నింటిని అంగీకరించి సంతకాలు చేసిన తరవాతే అక్కడి విధుల్లో నియమింపబడతారు. మరి కువైటు రాజుగారి కొలువు అంటే చిన్నమాటలా? వళ్ళు దగ్గరపెట్టుకుని పనిచేయాలి మరి. రక్తసంబంధీకులు, బంధువులు, స్నేహితులులాంటి ఏ ఇద్దరుకూడా అక్కడ ఆ ప్యాలెస్‌లో పనిచేయకూడదు. దగ్గరవాళ్ళు ఇద్దరు కలిసి కుట్రలు కుతంత్రాలు దొంగతనాలు చేస్తారేమో అనివారి అభిప్రాయం.

🦋🦋🦋

ఆ రోజు ఉదయాన్నే 8గంటలకి జరిగిన సమావేశంలో మానవ వనరుల విభాగపు అధికారి (HR మేనేజర్) కూడా పాల్గొన్నాడు. "రాజుగారు ఈనెల పదవతేదీనుండి పధ్నాలుగో తేదీవరకు వారాంతంలో మన ప్యాలెస్‌లో గడుపుతారు. కావున అందరూ వారిని ఆహ్వానించడానికి, పరిచర్యలు చేయడానికి సిద్ధంగా వుండండి. వంట గదిలోని పాత ఫర్నీచరు వెండి గిన్నెలు, బంగారు స్పూనులు, కట్లరీస్, వంట పాత్రలు అన్నీ స్టోరు రూమ్‌లో పడేసి ఈ మధ్యే జర్మనీ నుండి తెప్పించినవన్నీ అమర్చి వుంచండి. అలాగే డైనింగ్ టేబుల్స్ నీ, రాజుగారిగదిని ప్రత్యేకంగా అలంకరించండి. రాజుగారికి ఏ లోపం రాకుండా చూసుకోవాలి. చిన్నపొరపాటునుగానీ, నిర్లక్ష్య ధోరణిగానీ క్షమించి వదిలి పెట్టేది లేదు" అంటూ ఆజ్ఞలు జారీ చేసి జాగ్రత్తలు చెప్పాడు. చేతులు కట్టుకుని నిలబడివున్న పనివారందరూ అలాగే అంటూ శ్రద్ధగా భయంగా తమ అంగీకారాన్ని తెలిపారు. ముఖ్యమైన విషయం ఏమిటంటే ఈసారి ఆయనతో పాటు మహారాణిగారే కాదు వారి ముద్దుల కుమార్తె యువరాణి అయేషా కూడా వస్తున్నారు. రాజుగారు వచ్చారు నాల్రోజులు గడిపి వెళ్ళిపోయారు. ఆయన అక్కడ వున్నన్ని రోజులూ కంటిమీద కునుకు లేకుండా కాపలావాళ్ళు, అధికారులు అందరూ అలర్ట్‌గా వున్నారు. ఆయన కనిపించినప్పుడల్లా పనివారందరూ "సలామా లేకుం" అంటూ ఎంతో వినయంతో భక్తితో వంగి వంగి సలాములు చేసి తమ విధేయతను చాటుకున్నారు. పట్టణానికి మరోవైపున ఇంకో రెండు విలాస భవనాలు వున్నప్పటికీ రాజుగారికి సముద్రపు ఒడ్డున వున్న ఈ ప్యాలెస్ అంటేనే ఎంతో మక్కువ. కాబట్టి రాణీ సమేతంగా వచ్చి ఆయన ఇక్కడ విడిది చేస్తుంటారు.

🦋🦋🦋

"ఏంటీ క్రొత్తగా పనికి చేరావా?" పలకరించింది. తన బ్యాగులన్నింటినీ పరీక్షించి చూస్తున్న సెక్యూరిటీ వాడిని రూములు శుభ్రంచేసే జయ.

ఆమె పలకరింపుతో తలెత్తి ఆమె ముఖంలోకి పరిశీలనగా చూసాడు వాడు. పలకరింపుగా నవ్వింది జయ. అందమైన ఆమె ముఖం, అరవిచ్చిన పెదాలు, ఆకట్టుకునే ఆమె నవ్వును చూసి ఒక క్షణం తడబాటుకు లోనయ్యాడు వాడు. కానీ వెంటనే తెప్పరిల్లి ఆమె ప్రశ్నకు జవాబు చెప్పకుండా తన విధిని నిర్వహించి ఆమెను పంపించేసాడు. వెళుతూ వెళుతూ వెనక్కి తిరిగి చూసి మరో నవ్వును విసిరింది జయ. మరుసటి రోజు వాడే పలకరించాడు "నీ పేరేంటి?" అంటూ...

"నా పేరు జయ. మరి నీ పేరేంటి?" తిరిగి ప్రశ్నించింది నవ్వుతూ.

"మోహన్. క్రొత్తగా ఇక్కడ చేరాను. ఇక్కడ పని చేయడం కాస్త భయంగానే వుంది." చెప్పాడు కంగారుగా.

"ఏం ఫర్వాలేదు. అలవాటయితే అంతా బాగుంటుంది భయపడకు" అంది ఆమె.

"సరే ఇక వెళ్ళు. ఎక్కువగా మాట్లాడితే బాగుండదు. ఎవరన్నా చూస్తే ప్రమాదం" అంటూ ఆమెను చెక్ చేసి పంపించేసాడు మోహన్.

నవ్వుతూ తిరిగి అతనికేసి చూస్తూ లోపలికి వెళ్ళిపోయింది జయ.

అలా ప్రతిరోజూ వాళ్ళిద్దరూ జయ ఆ ప్యాలెస్‌లోకి వెళ్ళేముందు తిరిగి వెళ్ళిపోయేప్పుడు చిన్నగా ఎవరికీ తెలియకుండా రెండు మాటలు మాట్లాడుకునేవాళ్ళు. తన విధి నిర్వహణలో అక్కడ పనిచేసే వారితో స్నేహాన్ని, సంబంధాన్ని నెలకొల్పడం తప్పని తెలిసినా రోజురోజుకూ జయతో స్నేహాన్ని పెంచుకుంటూ పోయాడు మోహన్. ఆ స్నేహం నెలరోజుల తరువాత పిచ్చి వ్యామోహంగా మారిపోయింది. ప్రతిరోజూ జయను చూడకుండా, మాట్లాడకుండా వుండలేని స్థితికి వచ్చేసాడు మోహన్.

"నేను వచ్చి రెండేళ్ళు పూర్తి అయింది. సెలవులకి నన్ను ఇంటికి పంపిస్తే బాగుంటుంది" చెప్పింది జయ తన అధికారితో.

"సరే నెలరోజులు సెలవు ఇస్తాను వెళ్ళిరా, కానీ ఇప్పుడేకాదు. ఈ నెలలో మరలా మన రాజుగారు నాల్రోజులు ఇక్కడ వుండటానికి వస్తారంట. వాళ్ళు వచ్చి వెళ్ళిన తరువాత నువు వెళుదువుగాని" చెప్పాడు అధికారి.

"అలాగే. నా పాస్‌పోర్టు కూడా ముందుగానే ఆఫీసులోనుండి నాకు ఇప్పించాలి" చెప్పింది జయ.

"వారం రోజుల ముందుగా నాకు గుర్తు చెయ్యి. ఆఫీసునుండి తెచ్చి ఇస్తాను" చెప్పాడు ఆ అధికారి.

ఆ రోజు రౌండ్స్‌కి భవనంలోపలికి వచ్చాడు మోహన్. అతని కళ్ళు జయకోసం అదేపనిగా ఆ ప్రాంగణమంతా వెతుకుతున్నాయి. ఎక్కడైనా జయ కనిపిస్తుందేమో అని ఆశగా కిటికీలగుండా లోనికి తన చూపుల్ని మళ్ళిస్తున్నాడు. జయ మీది ధ్యాసతో తన కర్తవ్యాన్ని, బాధ్యతను కూడా మరిచిపోతున్నాడు. కనులముందు ఎల్లప్పుడూ సమ్మోహనమైన జయ చిరునవ్వే కదలాడుతోంది. ఆ నవ్వుకోసం మెరిసే అందమైన ఆమె ముఖాన్ని చూడటం కోసం తన పనిని ప్రక్కకు నెట్టేసి, లోపలికి వెళ్ళిపోయి ప్రతిగదినీ వెతకాలనిపిస్తోంది. తమ ఇద్దరిమధ్యా వున్న స్నేహాన్ని గురించి అక్కడ పనిచేసే ఏ ఒక్కరికి తెలిసినా వెంటనే ఉద్యోగాలు ఊడిపోతాయని అతనికి బాగా తెలుసు. అయినా కూడా పరిస్థితులు, పద్దతులను లెక్కచేసే స్థితిలో లేడతడు. ప్రేమ ముదిరిపోయి పిచ్చిగా మారితే కంటికి ఏదీ కనిపించదు. చెవికి ఏదీ వినిపించదు.

విధినిర్వహణలో భాగంగా రౌండ్స్‌కి వెళ్ళినట్లుగాలేదు మోహన్ ప్రవర్తన. జయ ఎక్కడుందో, ఏం చేస్తోందో ఒకసారి చూస్తే బాగుండు అనే భావనే అతనిలో నిండిపోయి వుంది. భవనం చుట్టూ తిరుగుతూ అన్ని గదులూ దాటి జయ కనిపించలేదని నిరాశగా తోటలోకి ప్రవేశిస్తుండగా ఆఖరి గది కిటికీలోనుండి 'మోహన్ ఇటురా' అంటూ వినిపించింది జయ స్వరం.

జయ గొంతు వినగానే ఉత్సాహం ఉప్పొంగింది మోహన్‌లో. నిరాశ మటుమాయం అయిపోయి ఒక్కంగలో పరిగెత్తుకుంటూ జయ నిలబడివున్న కిటికీ దగ్గరికి పరిగెత్తుకొచ్చాడు. మోహన్ ఆత్రం చూసి నవ్వింది జయ. ఆ నవ్వే అతడికి కావలిసింది. ప్రపంచాన్ని కనులముందు ఆవిష్కరిస్తోంది. ప్రపంచాన్ని ఎడమచేత్తో అవతలికి నెట్టేసి ఆ నవ్వును చూస్తూ తరించిపోవాలని వుంది. ఒక్క నిముషం తనను తానే మరిచిపోయాడు మోహన్. "ఇదిగో ఈ బాక్స్‌లో బిరియాని వుంది నీకోసమే తీసి వుంచాను. తోటలోకి వెళ్ళి కూర్చుని తినేయ్" అంటూ ఒక బాక్స్ అతని చేతికి అందించింది జయ.

జయకు తనమీదగల ప్రేమకు పొంగిపోతూ ఆ బాక్స్‌ను అపురూపంగా అందుకున్నాడు మోహన్. అలా అపుడపుడూ అతడు రౌండ్స్‌కి వచ్చినప్పుడల్లా కిటికీలోనుండి అతనికి ఏదో ఒక ఆహారాన్ని అందిస్తుండేది.

ఆ నెలలో అనుకున్నట్లుగానే రాజుగారు రాణీ సమేతంగా నాల్రోజులు వుండటానికి విచ్చేసారు. పనివారందరూ హుషారుగా ఉత్సాహంగా పనిలో మునిగిపోయారు. యువరాణిగారికైతే ప్రత్యేకంగా పదిమంది పనికత్తెలు వున్నారు. ఆమె గదిని శుభ్రం చేయడం మొదలుకొని ఆమెకు వళ్ళు మసాజ్ చేయడం వరకూ అందరూ ప్రత్యేకంగా విధుల్లో నియమింపబడ్డారు. వారందరిలోనూ జయ పని ముఖ్యమైనది. అందరికీ పనులు, బాధ్యతలు అప్పగించి అన్నీ క్రమంగా సక్రమంగా జరుగుతున్నాయో లేదో పర్యవేక్షించడం ఆమె పని. యువరాణికైతే జయమీద చాలా నమ్మకం. అన్ని పనులనూ ఆమె సమర్థవంతంగా నిర్వహిస్తుంది అనే ఉద్దేశంతో అందరిపైనా పర్యవేక్షణకు ఆమెను నియమించారు.

అన్నట్లుగానే జయ పై అధికారి పాస్‌పోర్టును, టిక్కెట్‌ను జయకు అందించాడు. ఇంకో మూడురోజుల్లో రాజుగారు అక్కడినుండి వెళ్ళిపోగానే జయ ప్రయాణం. అన్నీ సర్దుకుని ప్రయాణానికి సిద్ధపడింది జయ.

ఆ రోజు రాజుగారు ఆయన కుటుంబం పట్టణంలోనికి తిరిగి వెళ్ళిపోతున్నారు. జయ దగ్గరుండి మరీ పెట్టెలు, బట్టలు సర్ది కార్లల్లోకి ఎక్కించింది. యువరాణి అయితే జయ సమర్ధతకు చాలా సంతోషించింది. సెలవులకు ఇంటికి వెళుతోందని తెలిసి రెండువందల దినార్లు కానుకగా జయకు అందించింది. నెలరోజులు సెలవులను గడిపేసి తిరిగి వచ్చెయ్యమని చెప్పింది. ప్రేమగా కరచాలనం చేసి కారెక్కింది యువరాణి. "మా సలాం, షుక్రాన్" అని వంగి సలాం చేసి విధేయతను చూపించి యువరాణిని కారెక్కించి ప్యాలెస్‌లోనికి తిరిగి వచ్చింది జయ.

రాజుగారు వున్న నాల్రోజులూ పనివారందరూ పనుల ఒత్తిడితో సతమతమైపోయారు. ఎవరికీ ఒక నిముషం మాట్లాడుకోవడానికి కూడా కుదరలేదు.

యువరాణి పరిచర్యకోసం ప్రత్యేకంగా నియమించబడటంతో జయకు ఆ నాల్రోజులూ ఊపిరి పీల్చుకోవడానికి కూడా సమయం దొరకలేదు. హమ్మయ్య ఏ పొరపాటు లేకుండా పనిచేసాం రాజుగారిని మెప్పించాం అనుకుంటూ అందరూ హాయిగా నిట్టూర్చారు.

జయకూడా నవ్వుకుంటూ భవనంలోకి వెళుతుండగా మోహన్ ఎదురొచ్చాడు. ఈ నాల్రోజులూ జయతో మాట్లాడక, జయను చూడక చిన్నబోయి వుంది అతని మొహం. అతన్ని చూసిన జయ మొహం కూడా సంతోషంతో వెలిగిపోయింది.

"ఏయ్ ఏంటి దిగులుగా కనిపిస్తున్నావ్?" అని అడిగింది.

"దేవిగారి దర్శనం దొరకకపోతే ఈ భక్తుడు దిగులు పడతాడు మరి" అన్నాడు ఆమె నవ్వులో తనని తాను మరిచిపోతూ.

"సరే తొందరగా ఆ కిటికీ దగ్గరికి వచ్చెయ్ నీతో పనుంది" అంటూ లోపలికి వెళ్ళిపోయింది జయ.

తొందరగా రౌండు తిరిగేసి జయ చెప్పిన ఆ కిటికీ దగ్గరికి చేరుకున్నాడు మోహన్. అక్కడ మోహన్ కోసమే ఎదురుచూస్తున్నట్లుగా నిలబడి వుంది జయ. అతడు అక్కడికి రాగానే యధావిధిగా ఆహారం వున్న బాక్స్‌ను ఇచ్చి "నువు తోటలో కూర్చుని తిని మరలా ఇక్కడికిరా" చెప్పింది చిన్నగా నవ్వుతూ.

"అలాగే" అంటూ వడిగా ఆ తోటలోకి వెళ్ళిపోయాడు మోహన్. పదినిముషాల్లో తినేసి తిరిగి ఆ కిటికీ దగ్గరికి వచ్చేసాడు. ఆ బాక్స్‌లో జయ ఇచ్చే తినుబండారాలకన్నా జయను చూడటమే ముఖ్యంగా అనిపిస్తోంది మోహన్‌కి. తిన్న బాక్స్‌ని ఆమె చేతికి అందించాడు.

"ఇదిగో ఇంకొక బాక్స్. ఇది నాకోసం. నాకు బాగా ఆకలేస్తోంది కానీ ఇక్కడ కూర్చుని నేను తినాలంటే కుదరదు. అలాగని దీన్ని బయటికి నేను తీసికెళ్ళలేను. అందుకే నువు ఈ బాక్స్‌ని తీసుకుని గేటు దగ్గర వుండు. నేను పని ముగించుకుని వెళ్ళేటప్పుడు నాకివ్వు ఇంటికెళ్ళి తీరికగా నేను తింటాను. నువు సెక్యూరిటీ ఆఫీసర్‌ని కాబట్టి నువ్వు ఈ బాక్స్‌ని నీతోపాటు తీసికెళ్ళినా ఎవరూ ఏమీ ఏమీ అనరు. సరేనా" అడిగింది జయ. అతని కళ్ళలోకి చూస్తూ

"అయ్యో ఆకలిగా ఉన్నావా? అయితే తొందరగా బయటకు రా. నీ బాక్స్‌ని జాగ్రత్తగా పట్టుకుని నీకందిస్తాను" అంటూ ఆమె అందించిన సంచిని అందుకున్నాడు మోహన్. అతడి మాటలకి నవ్వింది జయ. ఆమెను ఆమె నవ్వునే చూస్తూ గాలిలో తేలిపోతూ సంతోషంగా బయటికి వెళ్ళిపోయాడు మోహన్.

అర్ధగంటలో పనిముగించుకుని బయటికొచ్చింది జయ. అనుకున్నట్లుగానే గేటు దగ్గర మోహన్ ఆమెను కలిసి సంచిని పదిలంగా చేతికి అందించాడు. "ఆకలిగా వుందంటున్నావు. నాల్రోజులనుండీ పనిచేసి అలసిపోయినట్లున్నావు. తొందరగా ఇంటికి వెళ్ళి బాక్స్‌లో వున్న ఫుడ్ తిని నిద్రపో" అన్నాడు మోహన్.

"బాగా అలసిపోయాను ఇంటికి వెళ్ళి వంట చేసుకునే ఓపిక అసలు లేదు అందుకే నీతో ఈ ఆహారం పంపించాను. మోసుకొచ్చి తెచ్చి ఇచ్చినందుకు థాంక్స్" అంది అతని చేతిని పట్టుకుంటూ.

"అయ్యో అదెంత పని. నీకోసం ఏమైనా చేస్తాను నేను" అన్నాడు ఆమె వంక చూస్తూ.

"సరే రేపు కలుద్దాం బై" అంటూ వెళ్ళిపోయిందామె.

ఆ రాత్రికే ఆమె ఫ్లైయిట్. కొద్దిగంటల్లో ప్రయాణం. సిద్ధంగా వుంది జయ. ఇంటికెళ్ళి సామాను కార్లో వేసుకుని ఎయిర్‌పోర్టుకు వెళ్ళడమే మిగిలింది. ఆమె సెలవులకి ఇంటికి వెళుతున్నట్లు మోహన్‌కి తెలియదు. ఆమె కూడా చెప్పలేదు. రూముకు చేరుకోగానే మోహన్ తనకు అందించిన సంచిని ఆమె తన బ్యాగులో భద్రంగా సర్దుకుంది. దీంతో జీవితాంతం కాలుమీద కాలు వేసుకుని బ్రతకొచ్చు అనుకుంటూ తొందరగా తన డ్రెస్ మార్చుకుని కారులో ఎయిర్ పోర్టుకు బయలుదేరింది జయ. అంతవరకూ ఎంతో ఆందోళనగా వున్న జయ ఫ్లైయిట్‌లోని సీట్‌లో కూర్చున్నాక స్థిమితపడింది. ఒకసారి గట్టిగా గుండెనిండా ఊపిరి పీల్చుకుంది. ఏదో సాధించినట్లుగా చిన్న నవ్వు ఆమె పెదవులపైన కదలలాడింది. ఫ్లైయిట్ కదిలి గాలిలోకి లేచింది. క్రింద బొమ్మరిల్లులా కనిపిస్తున్న కువైటు దేశాన్ని చూసి 'బై బై కువైట్' ఇంక మరోసారి నిన్ను కలవడం జరగదు అంటూ సీటుకి జారగిలపడి కళ్ళు మూసుకుంది జయ.

రెండురోజులు గడిచిపోయాయి. ఈ రెండురోజులుగా జయ కనిపించకపోవడంతో పిచ్చిపట్టినట్లుంది మోహన్‌కి. ఆమె ఏమయిందో అంతుబట్టటంలేదు. ఏదన్నా జబ్బు చేసి వుంటుందా? ముఖ్యమైన పనిబడి సెలవు పెట్టి వుంటుందా? ఏమయి వుంటుంది? జయ గురించిన ఆలోచనతో సతమతమైపోతున్నాడు మోహన్. కలవరపడిపోతోంది అతడి మనస్సు. ఆకలికావడంలేదు. కంటికి నిద్రరావడంలేదు. నిద్రలేక ఎర్రబారిన కళ్ళతో మూడోరోజు డ్యూటీకి వచ్చాడు అతడు. ఆ రోజైనా జయ కనిపిస్తుందేమో అనే ఆశ అతడిని అక్కడికి నడిపించింది.

ఎంతో ప్రశాంతంగా వుండే రాజుగారి ప్యాలెస్ ఆ రోజు అతడు వచ్చేసరికి అల్లకల్లోలంగా వుంది. అక్కడ పనివాళ్ళ ముఖాలు రక్తం లేనట్లుగా పాలిపోయి ఉన్నాయి. సెక్యూరిటీ అధికారి రూము హడావిడిగా వుంది. అక్కడ ఏదో విచారణ సీరియస్‌గా జరుగుతోంది. మోహన్ వెళ్ళగానే నువ్వు మొదట అధికారి గదిలోకి వెళ్ళాలి. నిన్ను ప్రత్యేకంగా ఒక విషయం మీద విచారించాలట. తొందరగా వెళ్ళు

అన్నాడు గేటు దగ్గర డ్యూటీలో వున్న సెక్యూరిటీ వాడు. జయ ధ్యాసలో నిండా మునిగిపోయి వున్న మోహన్ నిర్వేదంగా లోపలికి వెళ్ళి అధికారి ముందు నిలుచున్నాడు.

"గది కిటికీలోనుండి జయ నీకు అందించిన బాక్స్ ఎక్కడ వుంది? మర్యాదగా చెప్పు" మోహన్ చొక్కా కాలర్‌ను బిగించి పట్టుకుంటూ ఆవేశంగా అడిగాడు ఆ అధికారి.

నిర్ఘాంతపోయాడు మోహన్. అంతవరకూ జయ ఆలోచనలతో నిండిపోయి వున్న అతడికి అధికారి ప్రశ్నతో, ప్రవర్తనతో ఈ లోకంలోకి వచ్చిపడ్డాడు. అధికారి ప్రశ్నలోని అర్థం అవగతమయ్యేసరికి నిలువుగుడ్లు పడి కాళ్ళలో సత్తువ లేనట్లు నిలుచోలేక ముందుకు తూలబోయాడు.

"అన్నీ పరిశీలించాం. అందరినీ ప్రశ్నించాం. అన్ని కెమెరాల రికార్డులను క్షుణ్ణంగా చూసాం. ఇది చిన్న విషయం కాదు. ఎందుకు చేసావీ పని? మర్యాదగా చెప్పు. యువరాణిగారికి ఇష్టమైన నలభైవేల దినార్ల డైమండ్ నెక్లెస్ నువ్వూ జయా కలిసి ఎక్కడ దాచి పెట్టావో చెప్పు" అంటూ చెంపపై బలంగా కొట్టాడు ఆ అధికారి.

"బాక్స్ ... జయ... అందులో ఫుడ్. తోటలో కూర్చుని తినేశాను కదా" అధికారి కొట్టిన దెబ్బకు మొద్దుబారిపోయిన మెదడుతో తడబడిపోతూ జవాబు చెప్పాడు మోహన్.

"అది కాదు. ఆఖరుగా జయ అందించిన సంచి. నువు గేటు బయట తనకి భద్రంగా అప్పగించిన సంచి. దాని గురించి అడుగుతున్నాం" హుంకరించాడు అధికారి.

"అది.. .అది.. ఏంటి తినే ఫుడ్డే కదా అందులో వుంది" అమాయకంగా చూసాడు మోహన్.

"నలభైవేల దినార్ల డైమండ్ నెక్లెస్ దొంగతనం చేసి ఓహో ఏమీ తెలియనట్లుగా నాటకం ఆడుతున్నావా? పద నిన్ను పోలీసులకు అప్పగిస్తేగానీ బుద్ధి రాదు. రాజుగారి ప్యాలెస్‌లోనే దొంగతనం చేయడానికి మీకెంత ధైర్యం? ఇంతపని చేసి ప్రాణాలతో బ్రతికి కువైటు దేశాన్ని విడిచి నీ దేశాన్ని మరలా చేరగలవనే ధైర్యం వుందా? పద" అంటూ బయటకి లాక్కుని వచ్చి అప్పటికే అక్కడికి చేరుకున్న పోలీసులకు మోహన్‌ని అప్పగించాడు ఆ అధికారి.

పదేళ్ళు కువైటు జైల్లో మగ్గిపోయాడు మోహన్. కువైటు పోలీసులు ఎన్నో విచారణలు జరిగించారు. మోహన్ చేసినది పెద్ద నేరంకాకపోయినా తెలియక నేరస్తురాలికి సహకరించినందుకు, విధినిర్వహణలో నిర్లక్ష్యంగా వ్యవహరించినందుకు అతనికి శిక్ష తప్పదు మరి.

పదేళ్ళ తరువాత జైలు జీవితం ముగిసి ఇండియా ఎంబసీ సహాయంతో ఇంటికి చేరుకున్నాడు అతను. అంతవరకూ అతని అడ్రస్ తెలియక ఏమైపోయాడో అర్థంకాక అతడి తల్లిదండ్రులు అల్లాడిపోయారు. పెళ్ళికి ఎదిగిన కొడుకును కువైటు పొట్టన పెట్టుకుందేమో. డబ్బు ఆశతో ఎడారి దేశానికి పంపిస్తే ఆ ఎడారి కొడుకు ప్రాణాల్ని బలి తీసుకుందేమో అని వాళ్ళు కుమిలిపోయి క్రుంగి పోయారు. ఏ రోజైనా కొడుకు తిరిగి వస్తాడేమో అని ఆ ముసలి తల్లిదండ్రులు కళ్ళల్లో వత్తులు వేసుకుని కొడుకు కోసం ఎదురుచూస్తున్నారు. ఏదైతేనేం గ్రుడ్డిగా ఆ జయ ప్రేమలో పడి వ్యామోహాన్ని పెంచుకున్నందుకు తగిన శిక్షను అనుభవించాడు మోహన్.

ఈ ప్రపంచంలో దొరికిన వాళ్ళు దొంగలు - దొరక్కుండా తెలివిగా తప్పించుకునిపోయిన వాళ్ళు దొరలు. ప్రపంచం పోకడే అంత.

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments